

1

Спершу Тайлер улаштує мене на роботу офіціантом, а тепер засовує пістолет мені в рот і каже, що, мовляв, аби зробити перший крок до вічного життя, треба померти. Тривалий час, однак, ми з Тайлером були найкращими друзями. Мене раз по раз запитують, чи знаю я Тайлера Дьордена.

Дуло пістолета вставлено мені в горлянку, і Тайлер каже:

— Ми помremo не насправді.

Язиком я намацую в дулі отвори, які ми свердлили замість глушника. Гуркіт пострілу — це насамперед вибух порохових газів. А ще ляск, який чутно, коли куля долає звуковий бар'єр. Щоб зробити глушник, досить насвердити в дулі отворів. Багато отворів. Порохові гази вийдуть крізь них, а швидкість кулі сповільниться.

Навертиш дірок неправильно — і пістолет вибухне у тебе в руці.

— Це несправжня смерть, — мовить Тайлер. — Ми станемо легендою. Будемо вічно молодими.

Я пересовую язиком дуло так, що тепер воно впирається мені в щоку. Тайлере, кажу я, ти плутаєш нас із вампірами.

Будівлі, на даху якої ми стоїмо, за десять хвилин уже не буде. Береш 98-відсоткову димну азотну кислоту й додаєш один до трьох до сірчаної кислоти. Це робиш

у ванні з льодом. Потім крапельничкою додаєш гліцерину. Отримуєш нітрогліцерин.

Я знаю це, тому що Тайлер знає.

Змішай нітрогліцерин із тирсою, і отримаєш чудову пластичну вибухівку. Багато хто мішає свій нітрогліцерин із ватою, а як сульфат додає англійську сіль. Виходить теж непогано. Дехто ж змішує нітру з парафіном. У мене з парафіном жодного разу не вийшло нічого путнього.

Отож ми з Тайлером на даху хмарочоса Паркер-Морріс-білдінг, у рот мені всунуто дуло пістолета, і ми чуємо, як тріскає скло. Зазирни за край. Сьогодні хмарно, навіть на такій висоті. Це найвища будівля у світі, і тут завжди дмуть холодні вітри. На цій висоті так спокійно. Тобі здається, немов ти одна з тих мавпочок-космонавтів. Чого тебе навчили, те й робиш, ото й усього.

Смикни за важіль.

Натисни кнопку.

Ти не усвідомлюєш анічогісінько з того, що робиш. А потім ти просто помираєш.

Сто дев'яносто один поверх під тобою. Ти дивишся з краю будівлі: вулиця далеко внизу встелена лахмануватою ковдрою з людей, і вони стоять, позадиравши голови догори. Шибка лускає просто під нами. Уламки вікна виносить вибухом, за ними — шафу для документів, здоровезну, мов чорний холодильник. Просто з-під наших ніг шестишухлядна картотека випадає з лицьової стіни будинку і, помалу обертаючись, падає, падає, падає, зменшується й зникає серед щільного натовпу.

Десь під нами, на котромусь зі ста дев'яноста одного поверху, мавпочки-космонавти з Комітету бешкету проєкту «Руїна» оскаженіли й знищують історію до останньої крихти.

Здавна кажуть, що люди вбивають тих, кого люблять. Що ж, ця примовка працює й навпаки.

Коли в роті у тебе пістолет, а його дуло втиснуто тобі між зубами, говорити ти можеш тільки голосними.

Нам лишилося десять хвилин.

Лускає ще одне вікно, і скло, немов зграйка миготливих голубів, розлітається навсібіч. Помалу-помалу з вікна висувається край стола з темного дерева, який виштовхують члени Комітету бешкету, аж доки стіл не перехняблюється й не випадає, обертаючись у повітрі, немов який химерний літальний апарат, і зникає серед натовпу.

За дев'ять хвилин хмарочоса Паркер-Морріс не існуватиме. Береш достатню кількість вибухової желатини, обліплюєш нею опорні стовпи будь-чого — і завалити можна яку завгодно будівлю у світі. Стовп треба щільно обкласти мішками з піском, щоб вибухова хвиля вдарила саме в нього, а не розійшлася по підземному паркінгу довкола.

На такі корисні поради ви не натрапите в жодному підручнику історії.

Напалм можна зробити трьома способами. Можна змішати порівну бензин і заморожений концентрат апельсинового соку, це раз. Можна змішати порівну бензин і дієтичну колу, це два. Можна розчиняти в бензині подрібнений наповнювач для котячого туалету, доки суміш не загусне, це три.

Запитайте мене, як приготувати нервово-паралітичний газ. О, і про міну-сюрприз для автомобіля теж запитайте.

Дев'ять хвилин.

Паркер-Морріс-білдінг — усі його сто дев'яносто один поверх — повалиться повільно, мов підрубане

дерево в лісі. Бережись, падає! Завалити можна що завгодно. Дивно: місце, де ми зараз стоїмо, буде точкою в повітрі.

Ми з Тайлером стоїмо на краю будівлі, дуло пістолета у мене в роті. Цікавий я знати, чисте воно чи ні.

Ми геть забули всю цю Тайлерову штуку про самодушогубство, спостерігаючи, як іще одна картотечна шафа випадає з вікна, шухляди вивалюються в повітрі; підхоплені вітром, стоси білого паперу розлітаються навсібіч.

Вісім хвилин.

А тоді пішов дим. Дим із розбитих вікон. Десять за вісім хвилин підбивна команда активує запальний заряд. Запальний заряд підірве основний, опорні стовпи розсиплюються на порошок, і світлини Паркер-Морріс-білдінг потраплять у всі підручні історії.

П'ять серійних світлин, зроблених у сповільненому режимі. Ось хмарочос стоїть. На другій світлині він нахилиться на десять градусів. Потім на двадцять. На четвертій світлині вежа хмарочоса завмре під кутом сорок п'ять градусів, коли кістяк будівлі вже не триматиме її і вона вигнеться ледь помітною дугою. На останньому фото вежа — усі її сто дев'яносто один поверх — гепне на Національний музей, що і є справжньою Тайлеровою ціллю.

— Це наш світ, тепер це наш світ, — каже Тайлер. — Усі ті стародавні люди мертві.

Коли б я знав, на що воно вийде, я понад усе волів би вже померти й бути зараз на небесах.

Сім хвилин.

Я стою на вершечку Паркер-Морріс-білдінг із Тайлеровим пістолетом у роті.

Поки столи, шафи, комп'ютери метеорним потоком летять у натовп, що зібрався довкола хмарочоса, поки з розбитих вікон бурхає дим, а за три квартали звідси підривна команда поглядає на годинник, я думаю про справжню причину цього всього. Пістолет, анархія, вибух — усе це насправді через Марлу Зінґер.

Шість хвилин.

У нас тут щось на кшталт отого трикутника. Мені потрібен Тайлер, Тайлерові потрібна Марла. Марлі потрібен я.

Мені Марла не потрібна, а Тайлерові не потрібен я, більше не потрібен. Тут не йдеться про *любов*, що *ніклується*. Тут йдеться про *власника*, що *володіє*.

Коли б не Марла, Тайлер не мав би нічого.

П'ять хвилин.

Може, ми й станемо легендою, а може, й ні. Постривай, кажу я.

Що б ми знали про Ісуса, якби ніхто не написав Євангелій?

Чотири хвилини.

Я пересовую язиком дуло так, щоб воно впиралося мені в щоку. Тайлере, друже, кажу я, ти хочеш стати легендою? Я зроблю тебе легендою. Я був поруч від самого початку.

Я все пам'ятаю.

Три хвилини.

2

Бобові здоровенні ручиська зімкнулися довкола мене і втисли в темну заглибину між його новонадбаними обвислими й пітними цицьками, такими величезними, яким видається нам сам Бог. Щоночі ми зустрічаємося тут, у підвалі церкви, де зараз купа людей: оце Арт, це Пол, а це Боб. Бобові плечі широчезні, як небокрай. Поглянувши на його волосся — густюще, біляве, з неприродно прямим проділом, — можна побачити, що буде, коли переборщити з кремом для укладання зачіски.

Бобові руки обхопили мене, а його долоня притискає мою голову до його новонадбаних цицьок, що вирости на широких, немов барило, грудях.

— Усе буде гаразд, — каже Боб. — Поплач.

Усім своїм тілом, від голови до ніг, я відчуваю, як усередині Боба йдуть хімічні реакції: перетравлюється їжа і згоряє кисень.

— Може, у тебе рання стадія, — каже Боб. — А може, це тільки семінома. Із семіномою в тебе майже стовідсоткові шанси лишитися живим.

Боб вдихає повітря, його плечі високо здіймаються, а потім опадають уривчастими схлипами. Здіймаються. Опадають. Хлип. Хлип. Хлип.

Уже два роки я приходжу сюди щотижня, і щотижня Боб обіймає мене і я плачу.

— Поплач, — каже Боб, вдихаючи повітря й хлип-хлип-хлипаючи. — Ну ж бо, поплач.